Download from:aghalibrary.com

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: : **د زړونو تر منځ کرښه**

خپروونکی :: :: :: :: :: **هیواد ادبي یون کلاسیف الله**

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :::::::: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

د پښتې انځور:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :::: :: :: :::: :: :: ::اسدګدون

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۱۰۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۰۰)روپۍ

Facebook (search) Sangaryaarjogezai@yahoo.com

Download from:aghalibrary.com

د زړونو تر منځ کرښه .... **نصیب خان سنګر یار**

د شاعر پېژندنه

د شاعر نوم :: :: :: :: :: :: :: :: نصيب خان جوګيزئی

قلمي نوم :: :: :: : :: : :: نصيب خان سنګـريار

د پلار نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ښادي خان جوګيزئي

په ختـه :: :: :: :: :::: :: :: جـوګيزئي کاکړ

د اوسېدلو ځای :: :: :: شرن جوګيزئي کلاسيف الله

د زوکړي نېټه :: :: :: :: :: :: :: : ۲م مارچ ۱۹۹۱

تعليم :: :: :: :: :: :: :: :: :: ايم ايس سي (جيالوجي

ايم اې پښتو (ادبيات)

اړيکه :-03003876479 ✆ 03337916628

Facebook (search) Sangaryaarjogezai@yahoo.com

Email Njogezai1@yahoo.com

Download from:aghalibrary.com

د زړونو تر منځ کرښه .... نصيب خان سنګر يار

د زړونو تر منځ کرښه

په ژوندکې دهرکاردپاره یوقانون او تګ لاره موجوده وي.داټول قوانین د ژونددپرتګ دپاره جوړشوي دي.هغه ځکه چې نظم او ضبط په ژوند کې ډېر ارزښت لري کوم کار چې نظم او ضبط و نه لري،هغه کار پر مخ تګ نه کوي او نه په ټولنه کې خپل ځای موندلی شي ، مطلب دا چې که موږ وګور مذهب هم هغه کړنې منع کړي دي کوم چې ټولنې ته نقصان رسوي ،د نړۍ پوهانو چې څومره قوانین جوړ کړي دي ، د انسانانو او د ټولنې د ښېګڼې د پاره جوړ کړي دي،نو ښکاره خبره ده چې د هغه قانون پابندي کول څه ګران وي ، حکومتي نظام چلولو د پاره مختلف هېوادونو کې مختلف نظانمونه وي، هر هیواد ځان ته خپل نظام او قانون لري او هغه قانون تر هر چا بالاتره وي ، مطلب دا چې که په کوم هیواد کې نظام ښه وي د هغه هیواد وګړي پر امنه باسواده د ښو ښادیو خاوندان وي،او که د کوم هېواد نظام کمزوری وي،د هر چا د پاره برابر نه وي ، هلته نو داسي بدي پيښې کېږي چې سړی ورته ګوته په غاښ پاته شي ، دغه رنګه هر قام خپل ځان ته څه نا څه خپل قوانین هم لري چې په هغو کې ځینو ته موږ د رواج نوم هم ور کولی شو ، که څه هم

دا وخت موږ ډېرو رواجونو ته بد وایو خو کوم وخت چې ځیني رواجونه وو، د هغوي شاته خامخا داسي څه وو ، چې هغه پر خلکو تپل شوي وو، او په هغه کې به د هغه وخت د شاهانو هم لاس وو ، چې د دوي په ګټه به وو ، خو چې کله خلك با سواده شول او تعلیم یې وکړ،ورسره ورسره ساینس هم د ترقۍ په مېدان کې نوي نوي تجربې وکړې او لا یې کوي،دغه ټولو عواملو پر ټولنه اثر واچاوو ، او ډېر داسي رواجونه چې پر ټولنه یې منفي اثر پروت وو له منځه لاړل،مطلب دا چې خلك د نړۍ سره په تللو مجبوره شول،او د زمانې د ارتقا په لاره روان شول او له ډېرو پرسوده رواجونو نه یې ډډه وکړه ، د پښتو ژبي قدرمن شاعر رحمان بابا وایي ..

زمانه که قدم ستا پر قدم نه ږدي

تـه قـدم د زمـانـې پر قـدم کښېږده

اوس که موږ وغواړو چې خپل رواجونه ژوندي وساتو خو زمانه له موږه سره په دې دودونو باندي قدم نه ږدي ، نو موږ مجبوره یو چې د زمانې پر قدم ، قدم کښېږدو،خو بیا به هم په دغه حالاتو کې خپله ملي پېژندنه له لاسه نه ورکوو،لکه د نړۍ نورو قامونو چې د ژوند په هر ډګر کې ترقي کړې ده له دې سره سره یې خپل ثقافت،تهذیب و تمدن هم ژوندی ساتلی دی ، نو د خپل

کلتور،ژبې او ملي پېژندنې د غني کېدو د پاره پکار دی چې موږ خپل ادب قوي کړو،او خپلو ادبي هلو ځلو ته دوام ورکړو،د ادب د پاره کار وکړو ، مخکې مې هم ویلي وو چې د هر کار د پاره خپل قانون او ضوابط دي،نو ځکه پوهانو د علم ساینس ، سیاست او ادب د پاره خپلې خپلې شعبې جداجدا کړي دي،که یو څوك ساینسدان وي هغه به د ساینس په اصولونو روان وي،هم به په هغه شعبه کې زدکړه کوي،سیاست ځان ته شعبه ده،دغه رنګه ادب هم خپل ځان ته خپله علمي لاره قانون او ضوابط لري،په ادب کې بیا دوې مهمې برخې نظم او نثر کارول کېږي پر مخ تللي قامونو خپل ادب هم غني کړی وي ، د ادب په هر شعبه کې یې ځان ته لاره ټاکلې وي ، دغه رنګه که د هر څه د پاره قانون ، نظم و ضبط شته دغه رنګه په ادب کې دننه د نظم او نثر د پاره خپلې قاعدې او قوانین دي هم دغه قوانین که څوك ښه کاروي او پابندي یې کوي،نوې نوې تجربې په کې کوي ښه ادیب ورته ویل کېږي،خاص لکه ساینس پوهه چې یو تجزیه یا تجربه کوي ،هم دغه رنګه ادیب هم د خپل فن د قانون په چوکاټ کې نوې نوې تجربې کوي،نظم ځان ته او نثر ځان ته چوکاټ لري،دلته به خبري یواځې تر شاعر او شاعرۍ پوري را غونډې کړو،کوم شاعر که شعر د شاعرۍ په چوکاټ کې دننه ولیکي او نوې تجربې وکړي هغه به خامخا کامیابه کېږي ، دا هم ضروري

نه چې هر شاعر دي نوم وموميِ،دا نو بيا د شاعر په شاعرۍ ،ګفتار او کردار پوري اړه لري،کوم شاعر که په خپله شاعري کې خپل چاپېرچل،خپل ټولنيځ حالات،خپلې ستونځې او د هغوي د حل لاره بيان کړي او د علم او دليل په تول هم پوره وي ،هغه شاعر به تل ژوندی وي،دغه رنګه يو ځوان شاعر نصيب سنګريار د شعر په مېدان کې خپل نيلی ځغلوي او غواړي چې د شعر نيلی يې سيال شي خو هغه بيا په اولس او کتاب لوستونکو پورې اړه لري چې هغه د ده د شعر نيلی څومره سيالولی شي او د سنګريار د شاعري تول څومره درنېږي ، دا فېصله اولس او حالات کوي .

سنګريار خپله شعري ټولګه (د زړونو تر منځ کرښه) په دې نيت چاپ کړه چې د خپل وس مطابق اولس ته ګټه ورسوي،دا ټولګه په ښکلو شعرونو پسولل شوې ده،د هر انسان په زړه کې مينه درد احساس او خواهش وي خو هغوي دا درد مينه او خواهش نه شي ښکاره کولی،خو اديبان دا خپل درد خواهش او مينه هم ښکاره کولی هم په ښايسته ټکو کې بيانولی شي ، د سنګريار په دې ټولګه کې هم غم د دوران او هم غم د جانان بيان کړل شوی دی،او په دې ټولګه کې يې په بېلا بېلو موضوګانو شعرونه را غونډ کړي دي چې هم يې خپل چاپېرچل ته او هم د ټولنې ستونځو ته هم يې له هيواد سره د مينې او هم يې د پښتنو

په نفاق هم يې د اولس او قام دښمن او هم يې د خپلي ميني اظهار په کې کړ ی دی،زه د بېلګې په توګه د سنګريار يو څو بېته ستاسي مخ ته وړاندي کوم،يو څو متفرق بېتونه .

✍

يـــوازي دغه نـــه ده دقـــامـــونو تر منځ کرښه

را کښلې ظاليمانـــوده دزړونـــوتر منځ کرښه

✍

چـي پـــه نـړي کـې ترده بـل مخور نۀ شري پيدا

دپښتانه ماشوم دي خداي داسي روزنه وکړي

✍

ي اچې غـــــواړيهـــمنارې د امـــنواړه وهي

بيا ولي جنګ د پښتنوپوکور دېړه شرو خدايه

✍

په دې نظام کې مې د قام د سیالۍ برخه ښته
ځکه خو موږ نعره هر وخت د انقلاب کړې ده

✍

ساقیانو واک د وخت ملاته په لاس مه ورکوئ
په خدای درباسي د دې پاته میخانو جنازه

✍

چې خپل دښمن تــراوسه پېژني که نه ملګرو
زه بـــه داســـوال په پټه پټه له افغانه وکړم

✍

دانـــوی نسل به لـــــه توري هم توپکه ژغورم
ورته کوم به پـــه هـــرځای کي د کتاب خبره

✍

چې دغه پردی جنګ مو تر خپل کور پوري رانښي
بیا باسو به تـرې کډه په کوم وره مااوجانان

د زړونو تر منځ کرښه .... **نصیب خان سنګریار**

✍

سنګريار خواست درته کومه کتابونه واخلئ

ببرته راستون شئ لــه سنګره درنه ځم پربله

✍

اوس چي بې ځايه دي بې کوره دي په چغودي تول

دا ده خانانــو ، ملايانــو د فتــنوکـلـی دی

چي په کوم کلي کې د هر ګوند ببـرغـونـه رپـي

دغه يې نخښه ده چې دا د پښتنو کلی دی

د جهل په تيارو کې يې خپل قام دی را ګېر کړی

دی خان راته په برخه دی،دی خان مي همسايه دی

✍

زما خلاف يې کښلې توره د ننګ مخکي تربور

ځکه پر شا ځمه له جنګه د جنګ مخکې تربور

خدای پاك دي وکړي چې نصيب سنګريار په دې خپلو

هلو ځلو کې بريالی شي او د خپل قلم او کلام په سوب خپل رږغ

د زړونو تر منځ کرښه .... **نصيب خان سنګر يار**

تر اولسه پوري ورسوي ، او د دوی دغه هڅه رنګ راوړي ، له سنګريار څخه د لاښه فن او شاعرۍ په هيله ....

پچرلي

لمبرليکول

هوادادي ين کلاسيفلله

خپلې خبرې

ګرانو او قدرمنو !

ما چې به کله هم د یو ملګري کتاپ چاپ ولید خدای شته ډېر به خوشاله شوم ، چې ښه شو بیا د یو ملګري کتاب چاپ شو، خو په زړه کې به مې ویل چې هغه ورځ به کله راشي چې زما کتاب به چاپ شي ، خو شکر دی نن مې هغه آرمان پوره شوو ، د دې کتاب په چاپولو کې د یو ملګري لویه ونډه ده ، که چیري هغه زما لار ښودنه مه وای کړې ، زما دغه آرمان به نیمګړی و، دا د هغه د مینې او همت برکت دی چې زه یې دې ته و هڅولم چې خپله ټولګه سره را غونډه کړم او چاپ ته یې وسپارم .

ځای په تر دي ده مړانې
دګران والې دي بیا ګرانې
په حقیقت کې کوم څوک چې زه یادوم او دکوم چا
د مینې پوره وړی یم ، د هغه همت او حوصله تر
یوانښکې غره هم غټه ده ، نو په حقیقت کې د داسې
حوصلې د سړی ساری نشته ، بابا ي همت عبدالقادر

د زړونو تر منځ کرښه .... نصیب خان سنګر یار

مجرم یادوم د چا په سوب چې زه د یو کتاب څښتن شوم، نن چې کومه ټولګه ستاسي په لاس کې ده هم د مجرم صاحب برکت دی چې د ناروغۍ په حالت کې زما دغه ټولګه (د زړونو تر منځ کربښه) یې د پښو په ګوتو را کمپوز کړه .

په دې شعري ټولګه کې ما تر خپله وسه پوري دا کوشش کړی دی چې د شعر په ژبه خپل اولس ته ګټه ورسوم خو دا فېصله به بیا تاسي کوئ چې زما شاعرۍ ته څومره ځای ور کولی شئ . د دې ټولګې په چاپولو کې چې چا ماته غوره مشورې راکړي دي په هغو کې په ځانګړې توګه د عبدالقادرمجرم صاحب او امیرمحمد لیکوال صاحب چې له ما سره یې ډیري ستړې وړي دي ، له ما سره داسي ټکي نشته چې د دوی شکریه په ادا کړم او د لیکوال صاحب ډېره مننه کوم چې زما په دې نه څه شعري ټولګه سریزه ولیکله او په خپل خوږ نظر یې و نازولم ..

نور نو زه د دې خپلې خاوري شعري ټولګي (د زړونو تر منځ کربښه) او ستاسو د نازک خیال تر منځ کربښه نه جوړیږم ، ستاسو نظر او زما دا خاوري شاعري سره پرېږدم ....

/

مننه

/

د پښتون ملي يوالي په ارمان

نصيب خان سنګريار

سهېلي پښتونخوا کلاسيف الله

نېټه ۲۸ م مارچ ۲۰۱۵

مننه او کور ودانی

د قدرمن عبدالقادرمجرم صاحب ،گران ملگري امیر محمد لیکوال صاحب ، نوابزاده ریاض خان جوګیزئي، نوابزاده اسفندیار جوګیزئي، نوابزاده سکندر جوګیزئي ،واجد تړي، ، ،عنایت اولسمل، هېواد شپون ، عمرګل عسکر، ډاکټر محب ،الله صاحب ،زین الله رودوال د زړه له تله مننه او کور ودانی کوم ، چې زه يې کتاب چاپولو ته و هڅولم او هم يې د کتاب د چاپ په چارو کې ز يار او مرسته راسره وکړه او دا رنګه د ، نوابزاده ګوهر خان جوګیزئي ،کمال خان کاکړ، اعجازخان ،جمال ناصر جمال، روزي خان شوق،ارشد خلیل ،ښاغلي اسدګدون ، رزاق پښتون ، نقیب افغان، ملک عزیز الله خان،صابر روښان ، عصمت کاکړ کوئټه ، محمد رسول دلپزیر، حبیب الله کاکړ ، جمعه خان مینوال ، نورالله وطن دوست، رحمت دلشاد ، اختر کاکړ،سلیم ناشاد ،صفا مروت ، فضل الرحمن لائق ،نعیم آذاد، صادق ژړک ،زیارکش مندوخېل،اورنګ زیب ،ذاکر یوسفزئي ، ډاکټر شفیق، عزیز عزیز،یاسر کاکړزیارت ،اسحاق کارګر، ، عزیزالله کاکړ ، هاشم خان جوګیزئي عد یم ث اني

د زړونو تر منځ کرښه .... نصیب خان سنګر یار

،نضام الدين قرباني او د هغه ټولو ځوانانو ملګرو مننديوي يم ،چې ما ته يې د دې کتاب په هکله غوره مشورې راکړې دي.

په درناوي

نصيب خان سنګريار

سهېلي پښتونخوا کلاسيف الله

مور جانه

مور جانې ستا سايه دي وي زما پــر سر همېشه
ستا په دعا يمه بــاچا د هر لښكــــر همېشه

په كمه ورځ چي مسافريمه زه كـــــورته درځم
په ماهغه ورځ وي كه ووايم اخــــــتر همېشه

چي دژوندون واړه كارونه مي پـــرمخ روان دي
په نيمه لاركي مي دښمن شي درپه در همېشه

په نيمه لاركي ماته وخـوري شاته اخلي قدم
مـاازمـولـى دى پـــرهـــــرځاى زورور همېشه

زه **سنګريار** يې يم لـه هري بلا بچ ساتلى
مــا تــه عــاجزه وي د كـلي مـخـور هـمـېشه

ووګـــران ســـره ووډ پرسره خوارېه مااوجانان
حالاتـــوکـــړلوډ پـــرســـره ترخه ما اوجانان

بې رحمه خـــوشالۍ رابانديي نه ورحمېدلې
ناتـــــرسه غمودواړه کـــړو زاړۀ ما وجانان

ريباره راشه کښېنه يــــوار دومره راته وايه
پــه ديـد بـه سره کـله شو ماړه ما او جانان

چـې دغـه پـردی جنـګ مو تر خپل کور پوري رانشي
بيا باسو به تـرې کډه په کوم وره مااوجانان

د ژوند پـــه لار دي غواړمه ملګـــری **سنګرياره**
پـــه دې خـبر سـودا کړه زړه په زړه مااوجانان

ږغ ده کــوتلــو دي مــوسـم کي څه نرمي خوره شوه
پــر ګــران وطن مي بیا هــوا ده پسـرلي خــوره شوه

غــاټــولــوبیا غــوټۍ سپړلي دي دسـېل وخت دی
ده خیساره لمن کــي بیانــوې سیالــي خــوره شـــوه

زانــي پــه ډلــو ډلــو ځي زرکې هم سېل کوي
ده غــرو درې ښکاري سمسوري رنګیني خوره شــوه

شین ســـو وږخــل بس انتــظار دغتــپــد وپـــا ته دی
بیا پـــه فضــــــا کې د ګلونو خوشبو یي خوره شوه

زاغـــان کــوچـــېږي بلبــلان راغلـــو سنــدري وا یي
کمبلۍ راغلې پــه بوستان کي شین ګبنتي خــوره شــوه

ستا **سنګـــریار** د خیال سـندري وا يي ناست دی ورته
کډوال روان دي خـــراسان لــه تبدیلي خــوره شــوه

✵

یمه مومن پـر شیرینـو مئین یم
پښتـــو پالمـه پر پښـــتـو مئین یم

ځم به پهلار د صمد خان اوخوشال
پـه ښـه غیرت د ننګیالـــو مئین یم

ده خپـل پښتون بابا شمله هسکوم
پر خــړو خـــړو پښتنو مئین یم

غوارم پښتون لــره یــوه پښتونخـــوا
ده مشــرانو پــر جــرګــو مئین یم

پښتو ،پښتون ده **سنګریار** ذکـر دی
ده پښـــتانه وطن پر غــرو مــئین یم

ریباره یاره چې شه د زړه سر مه یادوه
او بل را ته د کلي مازیګر مه یادوه

خوږې خوږې لمحې دا انتظار چې تېرېدلې
هغه دمزو شپې هغه ګودر مه یادوه

سر زوری یار وفا را سره نه کوي چې ولې؟
نادان زړګیه دا را ته اکثر مه یادوه

زه یې د بېلتون کلي کې وارولم لاړی
چې ګرزي لاپروا هغه دلبر مه یادوه

هغه چې تل له یاره سره یار وي او یار او سي
وما ته کله دا سي بختور مه یادوه

خبري د قلم او د کتاب کړه **سنګریاره**
نفرت مي دی له جنګ څخه سنګر مه یادوه

✲

ټول جفا جفا دی له جانان سره شپې ګراني دي
نه کېږي زړګیه له درمان سره شپې ګراني دي

ټینګي حوصلې ساته هیڅ حال کې همت مه هاره
اوس د پخوا وخت نه دی دوران سره شپې ګراني دي

یو ارمان مي ګوره بل ارمان ته په ژړا دی
ارمان واي ارمان ته له ارمان سره شپې ګراني دي

تل د رقیبانو په لمسون له ما نه لري ځي
ځکه اوس له دغه بې ایمان سره شپې ګراني دي

دا بې پښتو خلک د پښتو په قدر پوه نه دي
ځکه په دې کلي کي جهان سره شپې ګراني دي

تا ته چي څوک خان دي **سنګریاره** یادوي دي نه
نور خان هیرول پکار دي خان سره شپې ګراني دي

✲

ته چې راځې او لا راځې لا به راځې جـانـــانــــه
زماله دېرو او ښکو سترګې شوې ړندې جـانـــانه

اوس خو بې تا په هیڅ محفل کې خوشالي نه وینم
بې تا تـرخې دي د ژوندون ټولې لحظې جانانه

خدای خبر هغه د خوند شپې به کلـه را شي بېرته
هغه چې زه به و مه ناست ته به راتلې جـانـــانـــه

زه ستا غمـونو کـړم زهیر د مـرګ سلګۍ وهـمه
پـرتا مې وړي ښېخې دېـرې اندېښنې جـانــانـه

بس **سنګریاره** زیاته ګـرانـه شوه وخدای ته کښېنه
بدلـوم زیـاتــه هغــه کـړي ارادې جـانـــانـــه

❋

دا چي ولاړ دي پـــه درشـل دی تـاتـه څه پته ده
پـه دې کـې هـم د رقیب چل دی تـاتـه څـه پتـه ده

پـه دغـه وخت کې څنګـه وخاندم ، خندا نه راځي
زړه مـــي کنډر لکـــه کلبـل دي تـاته څـه پتـه ده

ماچي خوښ کړی دی اوخوښ مې دی په دا مې خوښ دی
دا د ګلـــــونـو د سـر ګل دی تـاته څه پتـــه ده

ګناه مـي داده چـې پښـتون یمه په دې مـې وژني
په ګران وطن کي مـــه اُور بل دي تاته څه پته ده

زړه مغزي ماتی،لېونۍ نه دی چـي څوک یادوي
ه غـه د ډیرو ، زړنـو غـل دی تا ته ،څـه پتـه ده

د **سنګـریار** د زړګي ناوې څڼګـه وکـړي سنګار؟
وران یـې ده زړه د کـور محـل دی تاتـه څه پته ده

پښـوامي وپـــه زړه کـي اوس پرهاردی مخامخ
پـرې کړی مي شين سترګي جانان واردی مـخامخ

دشنې طوطکۍ کـډه لـــه دې باغه څخه کـــړې
خالـي دغـــه دبــــرکلي چـــــناردی مخامخ

ريبـــاره مـلامت يم مـلامته کــــړه راجــــوړه
لـــه ډېـري مـــودې پس راغلـی یاردی مخامخ

اورونــــه دنفرت پاشـي دهـرســـړي په زړه کـي
راغلـی دغـــه ښـــارلــــره ښـــاماردی مخامخ

هغـه دزړونـــوغل دی همېشه غـلاکـــوي زړونه
زمالـــه هغـــــه ښکلـــي ســـره کاردی مخامخ

زړګی د **سنګريـار** پـــه ارمـان دړي وړي مات شو
دی کـــړی ورتـــه ګـران جانان انـکاردی مـخامخ

د درويش دراني صاحب پر مځکه

❋

راشی چې کښېنوا وجرګه شو نوم نښان جوړ کړو
پښتنو راشي چې شو یو ، پښتونستان جوړ کړو

نور له جنګونو نه بېزار شو تو پک وغور ځوؤ
دغه و بجاړې کنډوالې افغانستان جوړ کړو

راشي په خپله وخپلوانو ته هم لار وښیو
خپلوان له بدو څخه وژغورو خپلوان جوړ کړو

دغه بدۍ ، بدۍ به وشړو له خپل وطنه
دغه نفرت ، نفرت نه لري به خپل ځان جوړ کړو

خپلو بچیانو ته قلم او کتاب زده کړه ور کړو
د مستقبل له پاره ښه تکړه ځوانان جوړ کړو

وهر شاعر ته دادب سنګر په نخښه کړو مونږ
د **سنګریار** غوندي غښتلي شاعران جوړ کړو

د مړو اوښکو قطار مې پر ګرېوان راځي راځي
زړګي لـه مې يـادونــه د جانان راځي راځي

باداره بل ځای هم دي ځوک ماتم ته پيدا شوي
يـواځې کـه جنګـونــه پر افغان راځي راځي

پـــرون يې کړې د ځينو غـيبانو کيږدۍ ړنګې
ويل يې چې پـردې لاره خانــان راځي راځي

د عشق فلـسفه ډ کـه وي لـه غمه نو رڅه نشته
همېش په کې دوېراو غم داستان راځي راځي

هغې وؤزما پـر سـر جنګ له امځولو سره کړی
ويل يې **سنګـــريار** دی پر ماګران راځي راځي

د خوږ زړګي قرار دی او درمان مي دی یو ځوک
ولاچي د خپل ځانه را ته ګران مي دی یو ځوک

وزړه ته مې په زړه کي دی په مینه ځای ورکړی
زړګی مي پرې ودان د زړه خان مي دی یو ځوک

وسترګو تې په سترګو کي د زړه حالونه وایم
له رازه مي خبر دی قدردان مي دی یو ځوک

په مینه یې زما مینه ژوندون کوي منم
جانان مي وؤ جانان به وي جانان مي دی یو ځوک

د خیال په ائینه کي مي هروخت ګرځي راګرځي
یو عکس **سنګرياره** قهرمان مي دی یو ځوک

زما د سوي زړه ارمان دی جانان
زما ژوندون دی زما ځان دی جانان

په هیڅ قیمت یې هېرولی نه شم
و ما ته ګران لکه ایمان دی جانان

زما ده زړه درشل آباد دی باندي
زما طبیب زما درمان دی جانان

هره ادا یې د ښائیست ده کتاب
مضمون مضمون بیان بیان دی جانان

رقیبه دومره خو خبر یې که نه
د **سنګریار** ده زړګي توان دی جانان

ده زړه قرار وئيل درځم زړه نا قرار ستړی شو
په انتظار انتظار ستا مې انتظار ستړی شو

د راتلو قول اشنا کړی وو په وخت ده سپېلي
دسترګو تور مي په دا هيله په دا لار ستړ ی شو

ده ماشوم والي کورکی دماشوالي دوران
له دې ځوانۍ اوزلميتوبه مي زړه خوار ستړي شو

اوس رقيب هم پوه شو پښتېمانه راغلو دا يې ويل
ده پښتانه په سيالي وګوره اغيار ستړي شو

خانه خراب بيلتون په ده ره لار کې خنده شوراته
يتيم ارمان مي ستا ده وصل په تلوار ستړي شو

په هر يو ترک مي زړه ولاړشي وايي راغلی جانان
تس ګومانونه دي ګومان مي په اظهار ستړي شو

بس دی وراشه اشنا نوريې زياته مه ځوروه
په مغزي ماتې بيلتانه دی **سنګريار** ستړي شو

ترخو حالاتو کړم بدل کلي ته کم راتلمه
وو يې په هر سړي کې چل کلي ته کم راتلمه

ځکه مي نورو سره ناسته زړګي نه غوښتله
جانان مي شو د رقيب مل کلي ته کم راتلمه

نن د واړه ريبار په دې خبره نه پوهېدم
ور يې خبري ته کړ ، ول کلي ته کم راتلمه

که مرم نو مړ دي شم دا ستا په سر قبوله مي ده
که را پېښېږي مي اجل کلي ته کم راتلمه

د کوڅې لاري وې بدلي ،وو څه بل کيفيت
وو پرې تېر شوی پردی پل کلي ته کم راتلمه

سنګريار خپلي هوډې بيا بيا پر دې لاره تېر کړم
وو د دښمن زړه کې اور بل کلي ته کم راتلمه

دازه لکه ماشوم به وېرېږمه ترمنزله
د ستورو په رڼا چې به راتلمه ترمنزله

چې کله به مې ستا د تورو سترګو دیدار وکړو
روان به وم په لار به ځنګېدمه ترمنزله

هغه سرمایه ټوله ستا سو چم کې رانه غلا شوه
لوټ شوی وم وپرځان چې ژړېدمه ترمنزله

پښتون ومه پښتون ضمیر مې ماته نه منله
په هر څو ناوسي کې جنګېدمه تر منزله

ناترسو پرېدی جنګ کلي ته راوړی کلی سوځي
چې ځم کډه په شا ښېرې کومه ترمنزله

هروخت به **سنګریار** ستا په یادونو کې مشغل وم
له تا سره ملګری رسېدمه ترمنزله

که وه پرې هرڅو پابندي زما به دید ته راتله
هـغې پالـلـه به یاري زمـا بـه دیـد ته راتلـه

هـــر یو قدم به یې مدام زما په خوښه ږدلی
په کې وه ډېره وفایي زما به دید ته راتلـه

ما د هغې په سر هر څه ته ځان کړو ځکه تیار
بـاندي پـوره ولـه سیالي زما به دید ته راتله

څه دي ؟ نه امن او نه سوله پر وطن مو راځي
خود مو چپه بخت ازلي زما به دید ته راتله

ببلتـون پاخـه راته د دوبي پر ولمه واړول
آشنا کړه شروع نا آشنایي زما به دید ته راتله

د **سنګریار** ورځې او شپې ستا په وصال تېرېږي
تر منځ مو مه شه جدایي زما به دید ته راتلـه

زما خلاف یې کښېلي تورې د ننګ مخکې تربور
ځکه پر شا ځمه له جنګه د جنګ مخکې تربور

ما ته د ده مرګ د ځان مرګ ښکاري پر شا ځم په دې
خو دی په ټولو کې زما په وژنګ مخکې تربور

مالیار یار ښاخ یې مه څنډه والله کې لري
غوټۍ د ځانګي مي وهلي په زنګ مخکې تربور

خلک له ښار مار دم کشي کړي پاړوګرو ته ځي
ما ته لړم بغل کې پټ راکړي ډنګ مخکې تربور

زما جونګړه د وحشت بادونو رنګه نه کړه
خو نن یې غورځوي هغه تر ګړنګ مخکې تربور

ګوتې توې ګوره **سنګریاره** پخوانی متل دی
لکه مېږوی په تیاریکه وي سخنګ مخکې تربو

دە جدایي ترخې لمحې جانانه چېرته لاړې
بې تامې ګرانې ورځې شپې جانانه چېرته لاړې

بېلتون پر خوږ زړګي زما همېشه مالګې پاشي
ترتن مې ووتې چړې جانانه چېرته لاړې

بې له تا خوند ګرانه د کلي مازیګر کې نشته
سپېرې د کلي دي کوڅې جانانه چېرته لاړې

د شبنم غوندې اداګانې دي پر زړه را ، اوري
ستا ګلابي شونډې پستې جانانه چېرته لاړې

لمحه لمحه مي ده ویرجنه ستا په یاد کې اوس هم
ترخولې مې وزي غلبلې جانانه چېرته لاړې

دا ستا فراق یې اوس د سترګو نه خوبونه یوړل
په **سنګریار** وي شوګیرې جانانه چېرته لاړې

لــه ډيــره وختــه مې نـــــــيولې ده روژه ماتوم
ســاقي جامــو نه راکوه بس دی تــوبه ماتوم

چي مو د قام د ترقي په مخ کي خنډ جــوړيږی
د داسي تـــورو ،رواجــونــو پيـــــمانه ماتوم

هــوښياران واي ده ازل فيصلې شوي دي خو
زه بد قيسمت پــه دې اختــه يم فيصلــه ماتوم

باداره څه يې رالـېږلي دي او څـه بـه وي دا
پــه ډيــره مينه ده اشـــنا ده لاس تحفه ماتوم

بې ياره ژوند لکه ماهی چي څوک پر مځکه کښېږدي
داسی خپل زړه خپلـه سيـنه کـې پــه غــوټه ماتوم

شاعر په ډېر ښايست د يـــــارد مخ صفت کړی دی
سنگريار شاعــر په شعر باندي لمبه ماتوم

ماته ده ستر ګو تر تور ګران وې اوس ارزانه شولې
تـه بې پښتو تـه بې وعـدې تـه بې زبلنه شولې

هـغه دي‌ياد مـرغـه چې اوسېدو زما پـه زړه کې
لـه زړه مي ووتې جدا ګرانه جـانـــانه شولې

زمـا لـــه زړه دي کډه وکـړه د بـل زړه تـه لاړې
لکــه کـــوچـي پر زړه مېنه پښې‌مانه شــولې

اوس مې سينه کې زړه بې ياره بې اسرې پاته دی
هيلې مې ماتې شوې نيمګړی مي ارمانه شولې

ستر ګې مې دواړه شوې کږې په انتظار ور پسې
لاړې پـــر کومـــه ورک زمـا د زړګي خانه شولې

ده **سنګريار** د زړه پـه کـور کـې ده چاودنه وکړه
طالـــبه يارهه ناکام هـم بې ايـــمانه شولې

ده سترګو نور ده زړه قرار مي راته ديــريادېږي
ده روح سکــون زمــا دلدار مــي راتهډيــريادېږي

پازيب په پښو نتکۍ په پوزه شنکۍ خال په څنه
ده ښايستې پېغلې سينګار مي راتهډيــريادېږي

هـــره لحــظه هـــره ګــړۍ مــي پوزړګي را اوري
نازېين يــار اوګلــنګار م ـــي راتـــهډيـــريادېږي

باداره ورک رانــه پــه ډېروخت دی په‌لري وطن
مسافــريار مسافـــر ېار مــي راتـه ډيريادېږي

باداره نور يــې د بلرود پــه لمبو مـــه سوځوې
ده افغــان خــاوره کنده ـار مــي راتـه ډيرياديږي

ريباره ورشه حــال مــې وروره والله مرم ورپسې
سلام م ـې وروره **سنګريار** مـې راتهډيرياديږي

نه خـو د خپــلي غـاړي هار نــه غړوندی کړمـه تا
نه دي باهو نه دي د سپین مړوند بنګـــړی کړمه تا

ده بیلتانه بلډ دي په تانده ځواني داسي وچ کوم
لکـه دا زه چـي د هیڅ نه یم وچ لـرګی کـړمه تا

ځومره لمبې مـي ستا فـواق پـو زړګي تېري کړلې
هغه انګارکې سپېلنۍ غونډي لـــوګی کړمه تا

ده عشق طـــوفان زما د زړه مېنه وېرانه کړله
د کار ســړی ومــه ، بې کاره يـو ســړی کـړمـه تا

سنګریار ستا په خوله ژوندی ومـه ه ـم مړ ،وم ګرانه
نـه دي لـــه ځـانه څـخه لـــېري نه زړګی کړمــه تا

لکــه مـو سم دلـــته دا رنګـه انسانان بدلېږي
دلــته هم مینه هم ښکلاا وهـم جانان بدلېږي

دمومن خان اوشېرینوغوندي اوس څه غواړي څوک
دلــته خنـداده لبـاسي دلـته هر ځوان بدلېږي

اوس تـرمطلـبه یـارانـه ده چاکې نشته وفا
مجبوره وخت کې دپرېدوغوندي خپلوان بدلېږي

زمـابدبخــته قام تـه داسـي سـوداګــرراغلی
ضمیرخـرڅېږي ځان خـرڅــېږي هـم ایمان بدلېږي

دښـوامېدبـه لــه چانه کـړې **سنګــریاره** یاره
په خوله یوه زړه کي یې بلـه وي یاران بدلېږي

تل کړېږم وږي تږي ، ستا د دید مې اندېښنه وي
چې تا نه وینم جانانه، په زړګي کې مې لمبه وي

ټول ورځ په دې سوچونه کې شي تېره ، غمزده یم
ته به یې ، پر کومه مځکه دغه غم مې راسره وي

ستا له وجې زما ګرانه ، دا ستا غم هم په ما ګران دی
شپه او ورځ زما په زړه کې، راسره دي وسوسه وي

په وفا دي بیلتون پالم ، په وفامي ځای ورکړی
په وفا دي کوم مینه، د وفا مې اراده وي

زه تر جاریمه هر کله ، **سنګریار** که رب زما کړ
د ده زړه را مالوم نه دی، زما زړه کې همیشه وي

ماڃي بڼلاس و رغـــځولو د وفا ملګـــرو
هـم د هغـه ښکلـي ښـېرا شولـه ، دعا ملګـرو

ده ښکلو ښکلي ښکلي مينه او ښکلا ته سلام
په يـو نظـر مې زړګی روغ شي بې دوا ملګـرو

د يار کافو نظر مې داسي سره توي کړي يو دم
لکه چې باسي عـزرائيل د سړي سا ملګوو

نه پرې پوهيږم چي دښمن دی او که ښکومی مې دی
کلـه رقيب ځـان تـه نزدې کـړي کله ما ملګرو

تـرېنه قربان شم راته بيا يې نوی ژوند راکـړلو
يـو غـرځنـي نجلـۍ چـې وکـړله خنـدا ملګرو

ډيري مودې و شوې چې ورک دي رانه هغه سـړی
چې **سنګريار** نومېږي ، يار دي د هر چا ملګـــرو

عجبه زړه دي او عجبه ،خوښونې کوي
یو ښکلي خپل کړي بیا د بل ښکلي غوښتنې کوي

باداره غرق یې کوې او خوار یې کړې ذلیله یې کوې
په پښتانه قدم کې چې هر څوک لاس وهنې کوي

باچا زړګی مې خپله اوري خپله خپله کوي
نه اوري بل څوک ،خپله خپل ځان ته ښوونې کوي

اوس مې زړګی په دې قائله کړلی ور به نه شم
اوس که اشنا راته تکرار تل د بلنې کوي

ولاکه پاته شولو روغ وجود زما ملګرو
دا توري سترګې یې په زړه زما چاودنې کوي

د **سنګریار** زړګی به څنګه شي کوګلې کې پاته
هر څوک چې واورمه د حسن دې ستاینې کوي

بې تاځو ګراني دژوندون سختي شپېې تېروم
هسې روانه ګــزاره ده بـــې تـــا شپېې تېروم

د مینې دغـــه دود دســتور ته زه حیران پاته یم
هـغه بې غمـه زه مئیـن یې اننه ښنې تیـروم

یـو ځلـي سر تـرې غـوځـومـه ترې چاړه باسمه
بیـا جنـازه د تـور رقیب سـتـا تـــر کوځې تېروم

یې مې لـــه حالــه ناخبره کــه مـي حال نه کـوې
پـر تا مئین یم ستا سو کلـې کې غـــرمې تېروم

کـه یې تـه ومنې په بــر ګـودرکـي زه لـــېونی
مازیــګـ ری همېش وتاتـه ننـائبنـتې تیـروم

په انتطار په لوې لارکې **سـګـــریار** کښېنمه
پـېـرې خـو پـوپـرده ستـارا تلوته زمـاني تېروم

زما پــه خــــوا سترګې رواړ وي کـتـنـه وکړي
ده زړه پـه کـور کـي مي قاتل نظر چاودنه وکړي

له هغه چا سره مې نه کېږي وخت تېر ملګرو
زمـا پـه کلي کـي چي هر څوک لاس وهنه وکړي

لکـه د مـوم پـه شانې ويلي شي نيمی پاته شي
چې د رخصت پـه وخت کې يار يې لاس نـيونه وکړي

زه وايم تل راسره مل وای ، تهوله ورځ ږغيدای
چي رېبار راشي او د حسن دي ستائيــنه وکړي

چي پــه نـړۍ کې تـر ده بـل مـخور نه شي پيدا
ده پښتانه ماشوم د خداي داسي روزنه وکړي

خو دبه راکړی ستا تصوير **سنګرياره** غېږ کې وي زما
راتــه د تېــر وخت کلـه کلـه يـادونـه وکـړي

تـه چـې وه سترګـو تـه کجل جوړوې
پـوهیـږم بیـا راتــــه اجـل جوړوې

ښـکارې چې نـن وما ته چل جوړوې
تــــه چــې زلفانــې پـه ول ول جـوړوې

ظالمې بیا بـه مي پــــه غـم واړوې
تــه چې شـــانه وانــه اوربل جوړوې

ماشاالله بیا څومــره ښکلې ښکارې
بیا مې و سپیني څُلې ته غل جوړوې

ده **سنګریار** زړه بــه سرپولي شي ګرانې
کـه یې لـــه ځانـه سره مـــل جوړوې

دا ښکلي ټول زما خوښېږي قدرتي قيصه ده
خوږه مې تا پسي خوږېږي قدرتي قيصه ده

مينه دي داسي زما زړه کې لکه ګل غوړېږي
او خوشبويي ترې پورته کېږي قدرتي قيصه ده

که جانان وو ايم چي د ېرر اباندي ګوان دی ترڅان
دغه د چا وه زړه ته لوېږي قدرتي قيصه ده

دی چي مي څومره هيروي دې امتحان ته ګورئ
مينه يې ورځ په ورځ زياتېږي قدرتي قيصه ده

خدای خودي نه کړي چي تو منځ موجداي پېدا شي
ويره له وېري پيدا کېږي قدرتي قيصه ده

دا حقيقت دي **سنگريار** ه که دي خوب ليدلی
چي نن رقيب درته درېږي قدرتي قيصه ده

❋

راځه راځه الله دي راولـــــــــه اختره راځه
زیږی د امـن راتــــــــه راوړه بختوره راځه

مـوږ درتـه وایو ښـه راغلې او هر کلی پـه مینه
زمـــــوږ جـانان جـانان جـانانـه دزړه سره راځه

د خوشالۍ فیضاخـپـه کوه پـه پښتون وطن کې
د خنـدا ډکـــه لمـــن راوړه منـــوره راځـــه

بیا مـو ویدې جذ بې بیداره کـــړه پـه مینه مینه
دمستۍ اور مې پـه رګو کـــړه زوروره راځه

چـې پېغلـې بې ـاپـه سـرولاسـونـو تمبلـونه وهي
د خـوشالـو د سبـاؤن رڼـــه سحـــره راځـه

ما **سنګریار** درته هـر وخت لاس پـه دعـانیولي
پخـــیـر راغـلـې زمـا یـاره مسافـره راځـــه

ده آزادي ناري وهم ګوره پر شا به نشم
پښتون وطن آزاده وم ګوره پر شا به نشم

پښتون زلمي يم پښتونواله مې په زړه کې اوسي
پر وطن سر قربانه وم ګوره پر شا به نشم

ترهغو نه کښېنم قرار ترهغو ساه نه اخلم
پښتونستان به جوړوم ګوره پر شا به نشم

د آزادۍ سبق خوشحال او صمد خان راکړی
د ننګيالو په لار به ځم ګوره پر شا به نشم

زه د خپل ګران وطن په ګرانه مينه شپې تروم
غليم له دې خاورې شړم ګوره پر شا به نشم

سنګريار سر پر وطن ږدم **سنګريار** جار تر وطن
پښتنه خاوره به ګټم ګوره پر شا به نشم

❁

ګوري آئينه کې ورته ډېــر ښکلی خپل ځان ښکاربږي
زما وجانان ته دا خپل ځان په کي جانان ښکاربږي

وخت د سپرلي اوس د غــوټۍ ده غوړېدو راغلې
تـــرځان به خـو دورتـه پـه کمـه نو ګلان ښکاربږي

زه غـــرنی یم اولـــه غـره څخـه راغلی یم اوس
پـه مینه ژونـد په ښارکي خودراته څه ګـران ښکاربږي

په سترې وخت کې يې مدام راسره کړې مـرسته
ځکـه پر دي تر خپلو اوس راته خپلوان ښکاربږي

دا چي قتلـبږو تل دیـوبل پـه نامـه باندي مـوږ
ما **سنګـــریار** ته مــلامت خپل مـــشران ښکاربږي

پرې به دي نه ږدم و رقیب ته په ما ګران وطنه
دا ستا د پاره به خپل سر ږدم په میدان وطنه

پښتون به نه یم که مې و نه کړ، پر تا باندي ننګ
په ما دی فرض ستا حفاظت زما جانان وطنه

پښتون زلمي یم بې ننګي مې خپل ضمیر نه مني
قربان به وم ستا پر تاریخ باندي خپل ځان وطنه

افغان وګړی یم جذ به هم افغاني لرمه
څرنګه دي پرېږدمه اغیارو ته افغان وطنه

سنگریار مینه د وطن لرم ، مئین یې یمه
مینه دي نه وزي له زړه زما په ایمان وطن

❁

رانه خفه تللي اشـــنا ورشـه ریبـاره ورشه
د زړګي سر که راپخـــلا ورشـه ریباره ورشه

د روح قـرار د زړه سکون مي تنبتېدلی پسي
ورپسي یم سر پـه ژړا ورشـه ریبـــاره ورشه

زمـا د سـر پـر سـودا هـم ورسـره مـه چپېږه
تر منځ مو روغه کړه پیدا ورشه ریباره ورشه

ما ته تراوسه لا د ګـړې ګـناه پته نشته
چي شو پـــر څه را نه جلا ور شه ریباره ور شه

د سترګو تـور رانـه پر نه څه کړې بدلې لاري
ورکړې خود ده چا صلا* ورشه ریباره ور شه

د درسته ښـار پېغـور یې وژني بلـه لار نه لري
سنګریار ګوځې یک تنها ورشـه ریباره ورشه

....

* صلاح ، مشوره

نوروته نه وایم پرچا مین یم
ته خو خبره يې پرتا مین یم

غرځړۍ تارانه زړګی وړی دی
پرتا ښکاره او برملا مین یم

وتلې خوله مي ګواهي ورکوي
چي ناروغ نه یمه صفا مین یم

د نور ښائست خبرېي نه کومه
زه يې ده ستر ګو په ښکلا مین یم

که مي له زړه څخه پښتې **سنګریار**
زه پودې خپله پښتونخوا مین یم

کلــه را یــا د شي را تــه دا چې ښا ئېښتې ویل نن
و ما ته ډیر خوا نـد را کوې ، را تــه هغې ویل نن

دا سـي بلا پـه بلا نـه شمېرم یقین مي دی اوس
هـــره بلا دي شـه رنـــده را تــه ادې ویل نن

دا د غفلــت پـه خوب ویده پښتنه مــه ویښوه
یوا ځې نا ست وم په تیاره کي توري شپې ویل نن

دلـته ژوندګران شو ځودخان او د ملک له کلې
چې بار بېدلــه د خـــوارانــو قــافــلې ویل نن

زما یقین دی په ازل کي به مو لیک وي قلم
و **سنگـــریار** ته یـوې ښکلـــي پښتنې ویل نن

زمــــا ارمــان زمــا درمــان زمــالېمه دی جانان
زه يې لــه ځانــه څنګــه لېري کـړمه زړه دی جانان

دزړه دنيامي پــرې رنګــــــينه ده ودان يم په ده
زمـــــا ژوندون زمــابقا زمـــا هـرڅه دی جانان

تـــل دهغـــــو مني چې تــــل يې اړوي پــــه بده
زمـا اخـبروتـه غــــــوږنه نيسي سـاده دی جانان

سپرلی سپرلی وږمـه وږمـه غـوندي اد اوي لــري
دښکلاګانـوجادوګــــــــــردی آئينـه دی جانان

زه **سنګريار** بــه يې هېرنه کړمه په هيڅ حالت کې
زمــا امېـد زمـــا ارمان زمـــــا آسره دی جانان

اوس چاته ورشم چاته کښېنم هديره شو خدايه
افغان وطن مي لوټې لوټې کنډواله شو خدايه

ولي بــه نـــه ژاړم زما پـــه وينوسُـر کابل جان
سپـين پښتانه پکې قتليږي قصابه شو خدايه

چي امن غـــواړي هــم ناري دامــن واړه وهي
بيا ولي جنګ د پښتنو پرکورد بره شو خدايه

ستاپـه نـامه مي دى قسم زه په شرمـېږمه ډېر
دنـړۍ هـرانسان زمـاپـه ننـداره شو خدايه

پـه خـولاکـوم يې دماشوم عادت له وخته لري
له **سنګـــريار** يارپه نه څه چې خفه شو خدايه

یــوې خندا یې رانــه زړه یوړو کوچۍ وخندل
ګوته په غاښ شوم ورته پاته شینخالۍ وخندل

راتــه پــرون بېلـــتون د خدای په اماني وویل
دانن مـې څکـــــه مـروري ګلالــۍ وخندل

لـه هغې ورځې مي سینه کې دی زړګی بې ځایه
چې تلـــه پـــه لـوري د ګودر راته نجلۍ وخندل

تروس وتلې څــکــه هـــرچا ته فــریاد کومه
راپـــوري خلګـــو ددې واړه دنیاګۍ وخندل

چې د خدای خوښه وي نو داسي **سنګریاره** کېږي
څنګـه لــه مــرګــه شوه راپورته ملالۍ وخندل

کوم چاچې مینه، مینه، مینه د کتاب کړې ده
ترقي هغه قام نړۍ کې په ه رباب کړې ده

په دې نظام کې مې د قام د سیالۍ برخه نشته
ځکه که خو موږ نعره هر وخت د انقلاب کړې ده

هلته بس نوم د غدارۍ را باندې کښېږدي هغه
چې کله هم موږ ترې غوښتنه د حساب کړې ده

عمل له دې سره تعلق نه لري زما په نظر
دې لېونۍ چې بووسه یې په نقاب کړې ده

بیا دې ببخي په لار کې پاته شي اغزي د کاروان
چې **سنگریاره** اراده دې ده ثواب کړې ده

کافر عادت مي دیار ګـوره بدلېږ ده نه کوي
لبـــاسي مینه خـو کـوي مینه د زړه نه کوي

د رقیبانـو خو مجلس لـره هر وخت ورد رومي
زمـو ږو خــــوا ته یـو نظر او ښه کاتـه نه کوي

تـه شـــر پسنده یې زه امـن ترهر څه خوښوم
زمــــا قدم ستا پر قدم چـي سمېـده نـه کوي

مـا او هغـې تـولي خــبري په ښو کي و کړې
دا چـا ویلـي دي خـبري چي بــــا نه نـه کوي

ورپسې وي به یې ازار چي یې بندي ساتلي
دا وزرماتي مـرغان ګــــوره الو ته نه کوي

پرون ببلــتون ورته د خدای په اماني وویل
زیاته پـرڅنګ **سنګریار** نوراوسېده نه کوي

یــوازي دغــه نـــه ده دقـــامـــونو تـرمنځ کرښه
راکښلـې ظالیمانــوده دزړونـوتـرمنځ کرښه

یـــووخت خـــوبـــه ختمېږي ترابده به هم نه وي
یـووخت خوبه ورانـېږي دزامــنوترمنځ کرښه

دذات اوپات خبـره به یووخت لـه منځه ووځي
ټـولــېږي بــه ضــرورد سرحدونوترمنځ کرښه

په خپل مجلس کي دارنګه سړی ګورئ پرې نه ږدئ
چي کاږي په محفل کي دفکرونوترمنځ کرښه

مـاستاهـره غــوښتنه پـرځای کـړې وه جانانه
لیک شوې وه ارمانه د بختونو تر منځ کرښه

کتاب به **سنګـریار** وؤ ستاونوم تـه ډالۍ کړی
کـــه نـــه وای داده تـوروروا جونوترمنځ کرښه

قربان وطنه

ستا تر دې هسکو هسکو غرونو شم قربان وطنه
در کې او سېږي پښتانه پښـــتونستان وطنه

وطنه ستا دهــریــو خــړ کلي کو څوته سلام
پــــه کي او سبړي شملور، واړه درنوته سلام
تـــرتــامي سـر دی صـد قـــه افغانستان وطنه

نه دي تـــرننه د زمــریانــو چا حساب کړی دی
نــه دبې شمبره توریالیانو چا حساب کړی دی
ورتلــه دروتـه امتحان ستـایــا غیستان وطنه

وطنــه دو مـــره وس لرم دومره خدمت دي کوم
چي په شعرونو کي دي ستایمه صفت دي کوم
دبې ګنـــیو دراتللــو قــــبرســــتان وطنه

ثنګـــه اخته یې کړې په غم زړګیه ودې لیدل
ورتـــه ویل چې دې صنـــم زړګیه ودې لیدل

دې بې وفا ستـــادوفا بدل کې څه درکـړلـــو
ځـې دې تـــردوا ړستړګـونم زړګیه ودې لیدل

یوه غرځنۍ نجلۍ مې هر وخت په زړګي کې اوسي
ثنګـــه یې کړم اند یښنې تم زړګیه ودې لیدل

دعشـق لمـــبې دهغې پېغلې پــــرتا تل تېرېږي
پــــرتا یې جــــوړکـړلی ماتم زړګیه ودې لیدل

لـــــه **سنګـــریاره** سره چې چامدام جفا کړې وه
نن هغه تــــول ګــرځې سرخم زړګیه ودې لیدل

✻

نه يې تر خوله ټکی ايستلی نه حالونه باسي
پښتنه پېغله ده په اوښکو ارمانونه باسي

پُرخوله يې ايښي غبرګ لاسونه اظهار نه شي کوای
پښتني ميني ته بد دعا کوي لاسونه باسي

چې به په لار ده ترقۍ کې راته خنډ جوړېږي
له پښتانه قام دی خدای داسي رواجونه باسي

ده ها ظالمي ده ظلمونو انتها ته ګوره
راشي ګودر ته په بڼو ده خلکو زړونه باسي

بيا يو ظالم نن په ډير ظلم ناوکۍ کنډه کړه
له خپله سره زرغون تار باسي شالونه باسي

وطن برباد شو قام برباد شو بربادۍ ته روان
ترخپل قلم **سنګريار** ځکه فريادونه باسي

پـه دې هـم نـه یم چې د ځان مې ته جانانه نه کړې
ببلي مي ستا وسوسې هیڅ کله له ځانه نه کړې

د ببلتانه د ژمي لـویو شپو کي وخت تـېروم
په دومره لویو شپو مي هم پوره ارمانه نه کړې

څومره مي د پېرتوکانې سخته د رته وژړلــو
څنګـه مـي ته پـرهغه خـواره مېربانه نه کړې

داچې کوې بې داعادت دي د رقیب راښکاري
ګوره چې ورکـه خپله لاره له کاروانه نه کړې

سنګریار د مینې نوم به پوري یادکړي یو څوک
زما جونګړې په ژوند ون که مې ودانه نه کړې

✵

خــــوارشــو بــرباد شــولــوماتم شو هدیره شو خدایه
افغـان وطن مي لـوټي لــوټي کنډوالــــه شو خدایه

زخمي زخمي شولو کابل تـرې نه ســرې ویني څاڅي
سپین پښتانه په کي قتلـــېږي ویــرانــه شو خدایه

داسي پـرڅـه باندي شـــو ،وه ،اوداسي ولي کېږي
پښتون لګیا وژني پښتون په جنګ اخته شو خدایه

دومره ځای نشته په وطن کي مــوچي کښت پــــرې وکړو
ټــولــــه وطن دی نړېدلی خـــــرابـــه شو خدایه

لابــــه تــرڅـــود پښتـــنې وینـي سېــــلاب روان وي
سنګـــریار ویــرکـــوم په دې مي زړه خفه شو خدایه

لکـه چي نبغه يو څوک زما ترزړه نېزه وباسي
هغـه چي کلــه لار په زلفو کي کــږه وبــاسي

وبل ته شوندي ورکـوي وايي ثواب دی په کي
وار چي زما راشي بزرګـــــه شي توبه وباسي

څوک کـړي ګلان راتـه ډالۍ څوک حوصلـه راکوي
څـوک مي لـــه زړه دارمانــونــوجنازه وباسي

رقيب دنه ســـړي بچی دی ســړی کېږي کلـــه
هسي لانجې کـوي چي ځان لره پايده وباسي

لــه **سنګـريار** نه به هم هېره شي چي تاهېر کړی
دی به دي هم له خپله زړه سو که سو که وباسي

✵

دزړه له درده چې وېرانه شوه نو ورانه نبه ده
چې جدای موترمنځ راغله نوجانانه نبه ده

ماته مه د نه ورتلو قسم کړی دی نه ورځمه
چي رانه هېر دي بې وفا کړلو هجرانه نبه ده

هغه زمـــا د ارمانـــونـــو حساساتو قاتل
رحمت تر بند ساته چې خوار ګرځي اسمانه نبه ده

سره پوهېږو نه ،زه دوی او دوی پهما څه کوي
چي څومره ما لېري له خلکو کړې دورانه نبه ده

زه **سنګریار** به خوله ګندم خو له نامه څخه ستا
ته چي لـــه بلـــه نه بېلېږې دغه ګـــرانه نبه ده

رقیبه مات دي شه مغـزی دا سي دي ولي کول
زرې زما دي کــړی زړګی دا سي دي ولي کول

څوک چي زما ؤ زما ځان ؤ تا هغه ستړی کړو
ته خومي ورور وې سکنی دا سي دي ولي کول

میني دي دا سي لېونی کړم اوس ملنګ یمه زه
را پــوري خاندي هرسړی دا سي دي ولي کول

د پلــتون څــړیکي مي د زړه وتل ته ورسېدې
ښځ مي د زړه په سرازغی دا سي دي ولي کول

سنګــــــریار ژوندون بې تا بغیرنیمګړی ښکاري
درپسي ســم دی لــېونی دا سي دي ولي کول

ګــــــراني لــه ماچي بېلېدلې څـه غمجنه شپه وه
دغم سکــروټې اوربــــدلې څـــــه غمجنه شپه وه

ستاوتصويـرته مي کتل اوښکي مي تلې پـرګرېوان
تــرسترګوسترګومي کېدلې څه غمجنه شـــپه وه

دبېلــتانه طــوفان دي وؤزمـــا پــــرزړه راغلــى
اوښکــي مي مـړې مـړې تويدلې څه غمجنه شپه وه

ســـتادغمــونـــونــه وو زغم تـرخوله مي چغې وتې
کلــي مي ناري اوربدلې څـــه غمجــــنه شـــپه وه

سېلاب داوښکــوراالـــه وران کــــړودبڼـوورخونه
دغم چپې پــرزړه راتللـې څـــه غمجـــــنه شپه وه

د **سنګــــريـــار** دزړه په حال هغـه وخت خداى وؤخبر
چـي تـــرې نه ته جـُـــدا کېدلــې څــه غمجنه شپه وه

خفګان راته په برخه دی ، خفګان مي همسایه دی
آرمـان راتـه پـه بـرخـه دی، ارمان مي همسایه دی

اوس خـو مـي پر کوربنې اوښادی، چارپېره ګرزي
کلـي تـــه راغلـی دی جانان مي همسایـــه دی

باداره د ستــم غشــي یــې ځــان ســره راوړي
دوران راتــه پــه بـرخه دی دوران مي همسایه دی

دجهل په تـیـارو کې یې خپل قام دی را ګېر کړی
دی خان راته په برخه دی ،دی خان مي همسایه دی

د اوښکـو سیلانونه پرې راځـي او پــرې تېرېږي
ګـریوان راته په برخه دی ګریوان مي همسایه دی

بلاوي د نفـــــرت په کي سکون کوي او سېږي
ورځ پــه ورځ مي زړه له د غه ښار **څخه** تورېږي

خير دی کــه په قام او **خپل** ولي کي مينه نشته
يو دا سي وجود شته چي زما زړګی په هوسېږي

که چېري انصاف ونکړو انصاف را سره نه وي
هم دا تــــوري ږلی به د نفــرت پر موږ اورېږي

څــــه شــو خيرخــوا او مشــران زمــوږ د قـام
لــه کلي **څخه** کډي ځي په شپه او ورځ بارېږي

زه **سنګــريار** وړی يــم بـــاداره مــدام فکـــر
چـې ولــي زمــوږ کلي په اورونو کې سوځېږي

لاسونه ســـره ورکړئ یو الي راوستل غـواړي
تـــــرڅو به غلامان یو آزادي راوستل غـواړي

ترڅو به د نفاق اورونه زموږ ،منځ کـــي بـلېږي
په کومه ورځ به دغه خوار پښتون سره یو کېږي
راځئ چي سره یو شو او سیالي راوستل غواړي

ترڅو بــــه موږ پر خپله خاوره ګرځو بې اختیاره
لــه ځـان او لـــه جهانــه نـا خبـره یو باداره
اسانه دي هر کار خو وړورولي راوستل غواړي

پولي خوبه جوړي کړو په دې خاوره کي خپله
تخمونه به هم را وړو له لوره يو له بله
چي ويې پالي دلته يو مالي را و**ستل** غواړي

راځئ پښتنو و رو ښو دغه وخت د اتحاد دی
د هر ظالم جابر خلاف په کار مو ږ له جهاد دی
سنګر له **سنګرياره** توريالي را و**ستل** غواړي

کـه زه شهـیـد شوم پـر کفـن مي لاالله ولیکـئ
پـر کتبه مي نـوم دلوي پښتو نخوا ولیکئ

چي هــرزلمي کي شي پیدا آزادی، ولــولې
د تن پـه وینو مي تاریخ د خپل بـابا ولیکئ

چي د ملي وحدت نعرې له هري خوا شي پورته
د ننګ قصې د پښتــنو پرشا وخوا ولیکئ

چي د غلیم په زړه کي جګ د غه اغزی پاته شي
دا پښتـانـه دلـراو بـر په یوه سلا ولیکـئ

ما **سنګــریار** کـه د وطن پر نامه سر ورنه کـړ
زمـا پـر قــبر بېغــرته خـا مخـا ولیکـئ

ورانه ویجاړه شوه زما دا مې دوجنازه
خو د به مې وځي له زړګي د ارمانو جنازه

پرتا میئن یمه له تا سره زه مینه کوم
اوس به دي باسمه په خپلو ترانو جنازه

د ګوان مي ګرانه مینه د بره راته ګرانه شوله
پاته به نه شمه ژوندی وړي د ګرانو جنازه

ساقیانو واک د وخت ملا ته په لاس مه ورکوئ
په خدای دربا سي د دې پاته میخانو جنازه

وخت به ثابت د **سنګریار** د قلم توري کړي بیا
اوس خو د رښکاري هسي هم د افسانو جنازه

دغــه رنګــه ټپي وجـــود درځم دیددي کوم
نازکي هسي چـــېرتــه دي پرېږم دیددي کوم

والله کـــه مي دا ستامینه یو رنګه له زړه وزي
ګړی، ګـړی، ګـړی دی یـــادوم دیددي کـوم

دبــرګــو درپـرغاړه د سرې چیني په ځنګه کي
تـــل لاري دراتلــودرتـــه ځارم دیددي کـوم

ستامینه مـي ژوندون دی زه پـه تاباندي ژوندی یم
پـــه زړه،زړه کـي دي ګراني ګرځم دیددي کوم

لـه مانه به محبوبې هېره نه شې په هیڅ حال کي
ستامینـه **سنګــریار**زړه کي سـاتم دیددي کوم

لــه يـاره ببل کــړمه اغيــار ، رانه ژوندکډه کوي
پــرځـای مي نه کـېږي کرار، رانه ژوندکډه کوي

دلـــته وګړي دي ماتم غمجن دلته ماتم دی مدام
غم مي پرزړه جوړکړی پرهار، رانه ژوندکډه کوي

د لمـر پـــه شـــان د يـار و مخ تـه زه کتلای نشم
ګران يې دی مخامخ ديدار، رانـه ژوندکډه کوي

خيردی يـو ورځ به يې راکـوزکړمه له تختـه څخه
نن دي مستي کــوي اغيـار، رانـه ژوندکډه کوي

د **سنګــريـار** د زړګـي يار وائي سلام پر سنګــر
خــود يې محبت سـولـو په واررانه ژوندکډه کوي

پښتو مه هېروه

هیڅ کلـه ثـقافـت د پښتنـو مـه هېـروه
پښتـونه سـوال مـي ومنـه پښتو مه هېروه

اباد کـه دي پـه تا پردي ملکونه پروا نشته
ودان دي کـه پـه تـا نور محلونه پروا نشته
خـو خـاوره مستانـه دلېونـو مـه هېـروه

چي هوش يې د سيالۍ غوښت په مدهوشه بې وسي کي
وو شور د آزادۍ يې په خاموشه غلامي کي
احسـان د خـان شهيـد د زولنـو مـه هېـروه

هر غرهره ، دره هر يو سنګر په وينو ستارنګ
هرغم او خوشالي او هر اختر په وينو ستارنګ
بـدلـه د خـوينـدو مېنـدو د پردو مه هېروه

راځئ چې د يوالي په لار سم شو اې ملګرو
لاسونه د ورورۍ يو د بل ته ورکړو در په درو
خبري پښتو ويانو پښتونخوا د مه هېروه

دستار د پښتنو بيا په نړۍ کې سربلند کړه
دا خپل ملي غيرت وهر دښمن ته ورڅرګند کړه
تېر شوي وخت د خپل قام د درنو مه هېروه

رقیبه ستا له د غه وار څخه تندی تېتوم
زه د جانان ، جانان زما دی ستازړګی تېتوم

نورمي دخدای په مخلوق څه اړه ده کار دي کوي
یم چې پرچابندي میئن هغه سری تېتوم

زما د میني سپیني مېږي په لېوانو داړي
له تور ځنګله څخه را باسمه کوچی تېتوم

د احمد شاه او د میرو ائیس پر مېنه پاته یم زه
اخیر مجبوریم ضرور به پېرنګی تېتوم

چي په ځواني خو مو د دواړو ارمان وخېژي لږ
تر خپله وسه **سنګریار** یاره مرګی تېتوم

پـروت مي پرزړه د خان شهيد بابا ارمان جوړوم
رايوکـوم بـه پښتـانـه پښتونستـــان جـوړوم

چي لـه بـولانـه تـرچترالـه سي رايـو پښتـانـه
دالـوټـي لوټي خوارويجاړکوردافغان جـوړوم

چي ترمنزلـه پـوري ورلـی شي ببـرغ پـه لاس کي
ګـرځـم پـه خلګـوکـي زه داډول کاروان جـوړوم

چـي مـي دتـوري پـرځـای وويني قلم پـه لاس کي
داسـي دقـام بچـی بچـی سيـال دجهـان جـوړم

چـي ببخي نـــوم بياد خپلـــې اوزئـي نـه پيـژني
چـي يـوانسـان پيـژني داســي انسانان جوړوم

چـي دپښتـواودپښتـون خـدمت تـه مـلاوتـړي
سنګــريار دارنګـه ځوانان هـم داسي ځان جوړوم

د رانه د رانه غــــــمونه زړه باندي زما تېرېږي
د ژوندانه ویرجني شپې مي بې اشـــنا تېرېږي

د ما ځګر خوارېه خوند ونه بېلتون غبېږکي یوړو
اوس هــــــرساعت هر لمحه هم په ژړا تېرېږي

راته رقیب هم پېغورونه د بېلـــــتون راکوي
نبائیسته پټ مخ وي اکـثره ، یا په غلا تېرېږي

خدایه د ټولـو که د څو کسو سزا راکـــــــوې
دا چي ظلمونه پرپښتون او پښتونخوا تېرېږي

سنگـــــریار د زړه سپـرلی ستا په لیدو شي سپرلی
کــه نـــوي نـــوي بهـــارونــه پــر دنیا تېرېږي

تل چي پښتانــــه د پښتني خاوري عزت کوو
داسي راته ښکاري لکه موږ چي عبادت کوو

رنګ مذهب او نسل ته مــوږ نه ګورو د چا کله
موږ د لته د هر انسان په سر سترګو خدمت کوو

کلـــــه مي د ښمنه په کږو هم لــور ته مه ګوره
مــوږ د ګران وطن ټول په سرونو حفاظت کوو

نــوروته جنت کشمیر موږ ته ستا سیلۍ جنت
تــل به په دې خپل قلم خاوري ستا صفت کوو

دومــــره ننګ غیرت را ســره چیري **سنګرياره** شته
هسي د شـــــــپو تېر د هغــو تلللــو په غیرت کوو

پښتون اولس بس دلاهورله باداراڼوخلاص کړي
خاونده نورموله دې سپينوپنجابيانوخلاص کړې

چې دافغان په نوم روپۍ اخلي وطن ورانوي
ته وله برباد کړي موږله داسي افغانانوخلاص کړې

تردې خو، نه يارانه ښه ده زه يو ځای ښه يم
ماله بې ننګه عزيزانو اويارانوخلاص کړې

داچي له وخته انسانان قتلوي ناست دي راته
که مي زاري قبلوې موږله قصابانوخلاص کړې

چي پېښور کابل او کوټه قندهار ببلوي
ما **سنګريار** او قام له داسي رهبرانوخلاص کړې

د زندګۍ قیصه چې ګډه وډه ورانه وکړم
ګله له نورو ، که ګله له خپله ځانه وکړم

دا نن چې ګوځمه شلېدلی ګویوان ښه مې وینې
اوس یې ګله د وخت خیاط که له دورانه وکړم

چې خپل دښمن تر اوسه پېژني که نه ملګرو
زه به دا سوال په پته پته له افغانه وکړم

تا سو د کوم مذهب او کوم نسل خبري کوئ؟
انسانیت دعوه په خدای چې له ایمانه وکړم

چې **سنګریار** دی په کاروان کې کوم سنګر نیولی
رهبره دا یوه پُښتنه له کاروانه وکړم

درانه درانه غـــــمونه زړه باندي زماتېرېږي
دژوندانه ويرجني شپې مي بې اشـــناتېرېږي

دماځگرخوارېه خوندونه بېلتون غېږکي يوړو
اوس هــــرساعت هر لمحه هم په ژړاتېرېږي

راته رقيب هم پېغورونه دبېلـــــتون راکوي
ښائيسته پټ مخ وي اكــثره ، ياپه غلاتېرېږي

خدايه دټولــوكه دخوكسوسزا راكــــــوې
داچي ظلمونه پرپښتون اوپښتونخوا تېرېږي

سنگـــريار دزړه سپرلى ستاپه ليدو شي سپرلى
كــه نـــوي نـــوي بهــارونـه پــردنياتېرېږي

تل چي پښتانه د پښتني خاوري عزت کوو
داسي راته ښکاري لکه موږ چي عبادت کوو

رنګ مذهب او نسل ته موږ نه ګورو د چا کله
موږ د لته د هر انسان په سر سترګو خدمت کوو

کله مي د ښمنه په کړو هم لور ته مه ګوره
موږ د ګران وطن ټول په سرونو حفاظت کوو

نور و ته جنت کشمیر موږ ته ستا سیلۍ جنت
تل به په دې خپل قلم خاوري ستا صفت کوو

دومره ننګ غیرت راسره چیري **سنګرياره** شته
هسي د شپو تېر د هغو تللو په غیرت کوو

✵

مابـه هغيې، هغيې بــه ماته کتل
اوزګارخونه وم چې مې تاته کتل

زه اوزه نه وو ، ته اوته خــــبري
داســي به ما ټــولي دنياته کتل

ســـره کـولې مـي دزړه خبـري
پـه دې خـوماوخپل اشناته کتل

په خـداى چې سترګې ترېنه وباسمه
که مي چابد و پښتونخواته کتل

ريـــباره زه يمـه شکـي پـه دغـه
سنګــــريارکلـه وسبــاتــه کتل

✺

دغــه دي وبـا ســي لــه زړۀ نـه پـرې پښېمـانـه به شي
د پښتــون مــرګ اســانــه بـولي ورته ګـرانه به شي

چي لـه پرېدي جنګه لاس وانه خلواوس هم پښتنو
دومــره ســرونه به راپرېکړي چي ستومانه به شي

چي پـــه پټ راز رانه خبرنه شي اغيار ســرکــوزی
دښائسته مېنه به رنګـــه شي او ورانــــه به شي

خيردی هستي ده که نېستي کلـــه په خرپ نړېده
داســـتړی ژونداميد لـــرمـــه چي آسانه به شي

هسي پـــرماباندي تهمت لګـــــوي دوی به ويل
د **سنګـــريار**پـه دغـه څه دي بې ايمـانـه به شي

اوس اموخته شـو مه، له او ښکو هم له غمه سره
خـیردی که اوس نه شم په څُلازه لـه صنمه سره

ستا پــه لید وزما وجــودهــم داسي وده کــوي
لکــه یـــو ګل چي تــرتازه وي له شبنمه سره

ستا په دې بدصورت خوزه وږي نظـرکښېنستم
مغـروره اوس دي هـم قدم ږدم لـه قدمـــه سره

ستاله کوڅې چي نه راګرځم پوه کوم دي په دې
سوم ستمګره اوس عـــادت ستاله ستمه سره

مطلب مي دادی **سنګریاره** دلته دود داسي دی
په جنګ اخته نن زوروردي له هر کمه ســـره

درانه به ګورې درونـد بـه ښورې ده درنو کلی دی
دلته او سـېږي پښـتانه دا د پښتـو کلـی دی

چې مسافـره وار خطانـه شې بې غمه درځـه
یـودروازه ورټکـوه دمېلمـنو کلـی دی

اوس چې بې ځایه دي بې کوره دي په چغو دي ټول
داده خانانـو ملایانـو دفتـنو کلی دی

چې په کوم کلي کې د هر ګوند ببرغونه رپي
دغـه یـې نخښـه ده چـې دا د پښتنو کلی دی

کله کـلـوری بـه شم کله بـه ورځـم **سنګریار**
دا مـې د مینې هم د ژونـد د آرمانـو کلی دی

ځرکي کوي داسي پـرهـاردزړه پــه کـورکي لرم
څوک پــه خبردي دغم ښــاردزړه پــه کورکي لرم

ماډالۍ کړې ورتــه خپل زړګی دی ډېــرپــه مينه
يــو داسي ګران نازنين يار د زړه پــه کورکي لرم

د ډيــورنډ کــرښه مي منلې ، نــه يې اوس منمـــه
ګـــران کـابل جان او کندهـــاردزړه په کورکي لرم

خيري ګــرېــوان مي لا تــراوسه پـه ګنډلې نه دی
ستا دريښمينو زلـفو تـار د زړه پـــه کـــورکي لرم

په کړو سترګو مي په خوا ، په خدای که وګوري څوک
زه پټ سنګـراو **سنګـــريار** زړه د پـه کـــورکي لرم

کوته قسمت ناکامه ژوند کړم د دې حال مخامخ
چې و مې نه لید د یار مخ سږنی کلل مخامخ

له ډېره وخته څارکوم ګورم دي لاري ته تل
کله به زه شم ستا د زنې د شین خال مخامخ

اوس به رقیب شرمنده سترګي له دې ښاره وځي
کولای نه شي چې دي شي ستا د جمال مخامخ

ژونده دا څه را باندي کېږي په ځان نه پوهېږم
چې ولي زه یم هره ورځ د یو جنجال مخامخ

ده سترګو رپ کې یې زما زړه له کوګله یوړو
زه **سنګریار**شوم امتحان ته ، د زوال مخامخ

✵

دا چي مړې اوښکي مي له سترګو بې اختياره وزي
دا پــه تش لاس ســوالګـره پېغلـه لــه بازاره وزي

اوس ورتـه ګــوره پـه ژړا يې شـو ضمير پـر پښتون
لــه جنازو يې آه لــه خـولې نـــه دا غيـاره وزي

ستا پـه يـوه ديـدمـي غمونه له زړه دا سي تښتي
لکـــه د شپې تيـاره چـي څنګـه لــه سهاره وزي

پـوسـدبـه نـه شم لـېونتوب که رانه لاس وانـخلي
کـه دا ستا غم زمـا د خـوار زړګـي لـــه ښاره وزي

سنګـريار نـه شــويـوکـېـداى تـرهغـه نشـته امکان
زړه مـي دانـه مـنـي چـي ورور د ورورلـه واره وزي

هېردي لوظونه کړو درمانه څه شوې
څنګه دي هېر کړمه جانانه څه شوې

چي له اشنا سره به ناست وم پر څنګ
ډېرمي ياد ېږي تېر دورانه څه شوې

لـــه تندې مرمه ستا رحمت غواړمه
ولي اوربـــږي نه ، اسمانه څه شوې

چي د ببلـــتون يې وو قسم خـــوړلی
اې دجانان قـول زبانه څـه شـــوې

د زړه دنـيا مې وه په تـــا ودانه
د **سنګـــريار** د زړګـي خانه څه شوې

چــا وېل چي مينه يـو لـوی بـار نـه دی ملګرو
په زړه کي څـوک ساتل څه اسان کار نه دی ملګرو

زړګی يې پــه ځــواني کي يو چاوړی لــه کوګله
تــــراوســه لاهغــه ســـړی قـــرار نــه دی ملګرو

تـــرهـــرڅــه بــه تېرېږي کــه څــه مال وي که عزت
کــه داسي وي بيا هم قيمت ديـدار نـــه دی ملګرو

چي لاس يې په دې ستړي وخت کي نه راغزولی
ودې تــه بــه يارنـــه وايـو دايـا رنـــه دی ملګرو

خـــبره د انصـاف کـه يې پـرسپين ميدان ونه کړه
رښتيـا چـي **سنګــريار** بيـا **سنګريار**نــه دی ملګــرو

کافـر عادت مي د يار ګوره بدلېده نه کوي
لباسي مينه خو کوي مينه د زړه نــه کوي

زما او ستا بــه فرق د عمر يا ضمير وي ضرور
چې مي قـدم ستا لـه قـدمه سمېـده نه کوي

موږ ورته ګورو د ديد غلا ترې کوو پټه پټه
مـلامت نه يـو چـې اشنا راتـه کاتـه نه کوي

دا تجـربـه لـرم مـا ستر ګو کـې خبري وکړې
خبـرې چا ويـل چې سترګې او بانه نه کوي

اوس کــه يې خــلاص کړې لـه قفسه **سنګرياره** ياره
دا وزرمـاتي مــرغان زياته الـواتـه نه کوي

❁

ستړي ژوند دی ستړی یون دی دنګه یاره
بې له تا مي تریخ ژوندون دی دنګه یاره

لاتــراوسه پــوري نــه یم اوزګارشوی
دخــانــانــومېلمســتون دی دنګه یاره

مازیګــر د وصال داسي لکـــــه ژمی
یـــوګــړی دکال بېلتــون دی دنګــه یاره

چې لښکــرې دخـــوشال اوابدالي وای
دغـــــه ګای دي دجنــون دی دنګــه یاره

سنګریار غـواړم چې واړه پښتون یـو شي
خوښ همېش په پېوستــون دی دنګــه یاره

راته کــــــــوي چي ریبار کله ستا په باب خبره
لکــــه کـــوي چي ربـا بي پـــــه **خپل** رباب خبره

دا نـــــوی نسل به لـــــه توري هم توپکه ژغورم
ورته کـــوم به پـــــه هــــرځای کي دکتاب خبره

دا تـورا وسپین پنجابیان دواړه شي غصه په دغـه
چي ورتـــــه وکـــړمـه د **خپل** قـام دحساب خبره

نه به وحشت نه به دهشت نه به وي دا سي حالات
چـــې ورسیـږي تـر هـر چـا د انقـلاب خبـره

چـــي مــــا دزړه پـــــه وینـو لـو یه کـړله هغه ونه
تـرسایـه لانـدي یې اوس نـورکـړي دثواب خبره

ما **سنگریار** په لاس کـي زړه ورتـه نیولی وو تل
چـــي کلــــه دې راتــــه کـــولــه دکباب خبـــره

✺

هېـــرو م لـــو ری دي د لــــــبره د رنه ځم پربله
کلــــی د رپـــا تـــه د زړه ســـره د رنه ځم پربله

غـرڅنی پېغلي د ګود رپه لوري نه راځي اوس
ځکـه پـرېــږدمه دي ګودره درنه ځم پربله

دلته وحشت دی هد يرې له مړو ، ډکي شولې
بې وخـــته تـــه راغلې اختره درنه ځم پر بله

خدای خبربيـادي ننداره دبام پرسر وکړمه
هسـي چي نـه شې لـه نظـره درنـه ځم پربله

ستـــا دديدن په انتظاروم ترمابنامه پوري
ماځيګـرتېـرشـو ، بې باوره درنه ځم پربله

سنګريار خواست درته کومه کتابونه واخلئ
ببرته راستون شئ لـه سنګره درنه ځم پربله

✵

سکـــون يې رانـه وړی دی خيالونه رانـه وړي
داستـالـــــپونیٔ ميني دي خوبونه رانه وړي

داهغـه زوړدښمـن دی پښتنـو کـه لری سترګې
تـوپک يـې دی راوړی کتـابـونـه رانـــه وړي

سـر زوری زړه مي هم د خپلي خوښې په رضا ځي
ملګـري يې لـه ځـــان سره يـادونه را نــه وړي

زه ستـا پـه خاطـر يـاره د ګل ډېـر قـدر کومه
چـې ګل رانـه دا ستـا رنګـه رنګونه رانه وړي

پـه ښـه خولـه و خـزان تـه هـر کلی ويلی نه شم
د ګـران وطـن لـه غېـږي نـه ګلـونه رانه وړي

ملګـرو **سنګريار** وايـي راځـئ چې سره يو شو
غليـم رانـه د ګـران هيـواد لعلـونه رانه وړي

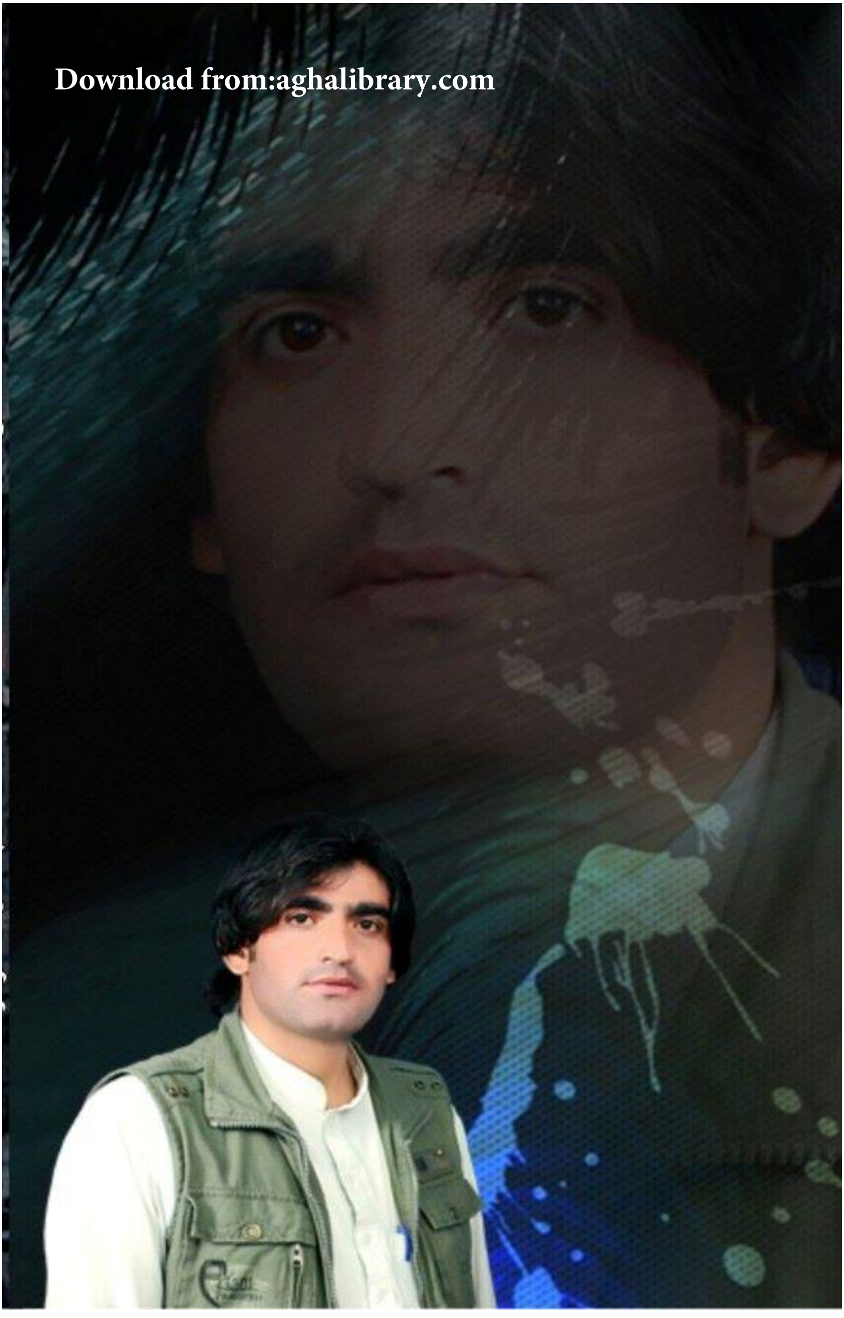
Download from:aghalibrary.com